

zvěstník SKV SOKOL MÜNCHEN

prosinec 2012
číslo 3 - ročník IX

Jakož i my odpouštíme ...

■ „I stalo se v těch dnech, že vyšlo nařízení císaře Augusta, aby byl sepsán všechen svět...“ Bylo to jedno z prvních sčítání lidu a proběhlo na rozdíl od dnešních dnů v klidu, t.j. bez ústavních žalob apod. Každý musel uhánět tam, kde se narodil, a nechat se zapsat. Počítali se zřejmě jenom chlapi, což to všechno zjednodušovalo, a proto se Josef i s Marií vydal do rodného Betléma, kde došlo k oné známé události poznamenané nedostačnou hotelovou kapacitou tamtéž.

Narodil se spasitel a jelikož měl od počátku smůlu, tak se to místnímu vládcí Herodesovi moc nelíbilo a rozhodl se řešit situaci způsobem v historii dost obvyklým. Který z Herodesů to byl tak úplně nevíme – asi ten Veliký. Ono jich bylo jako psů, jeden horší než druhý, a jedinému tehdejšímu historikovi, kterému se dá jakž takž věřit, Flaviusovi Josephusovi, nestála událost za zaznamenání.

Jak se to celé vlastně ten Herodes domáknul? No, podle sv. Matouše to vypadá, že mu to v rámci vladařské solidarity práskli tři králové, kteří přijeli jakoby na státní návštěvu a po přehlídce čestné roty řekli opět jakoby bezelstně: „Hele Herodesíku, prej se teď někdy narodil v Betlémě nový židovský král, mohl bys nám říci, kde ho najdeme, chtěli bychom se mu poklonit.“ To byla samozřejmě lež, o nějakém králi nebyla do té doby vůbec řeč, všichni ti zvěstující andělé mluvili o mesiášovi, který na sebe vezme lidské viny, což mu nemusel opravdu nikdo závidět. Herodes to ale spolknul i s navijákem a povídá: „Hoši, já si tak úplně nevzpomínám, víte co, najděte mi ho a přijďte mi to říct, ať se mu také můžu poklonit.“ Tři králové sice už věděli od jednoho užvaněného anděla, že stačí pochodovat za kometou, ale Herodesovi to už neřekli, protože žádný udavač nechce být přímo konfrontován s důsledky své činnosti. Nechali se ale kometou k Ježíšovi dovést, dokonce mu dali nějaký ten dárek, mamince možná i řekli, že chlapeček nevypadá dobře, že by mu svědčila změna vzduchu a to co nejrychleji – oni se ti bonzáci často sichrují na všechny strany, co kdyby se změnila poměry - a upalovali do svých domovů. Mamince tím

potvrdili, co už věděla od anděla, a tak rychle se synkem, oslem a manželem z Betléma zmizela. A Herodes nevěda, kdy se mesiáš narodil, nechal pro jistotu pomordovat všechna novorozeňata mladší dvou let, takže žádný jednoznačný happy-end.

Ježíš se během svého života setkával s podobným jednáním dost pravidelně - naposledy u Jidáše - a reagoval na to tak, že - ač je to nám, obyčejným smrtelníkům, nepochopitelné - ty dobroděje nezatřatil, jejich provinění vůči sobě jako fyzické osobě jim odpustil a tu historku s těmi třemi králi dokonce pro dějiny trochu upravil v jejich prospěch.

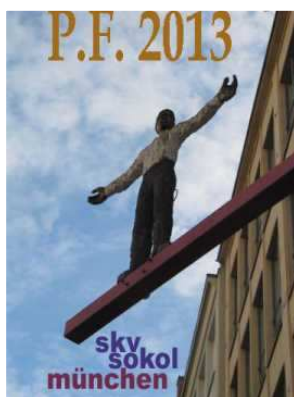
A jako by toho už nebylo dost, vzal na sebe i jejich viny, nechal se vlastně i kvůli nim ukřižovat a nám zanechal vzkaz, že se máme chovat také tak. Nejsem si tak úplně jistý, jestli by to bylo - třeba jen teoreticky - vůbec možné, při konsekventním vyplnění Ježíšova odkazu by lidstvo asi vyhynulo, minimálně ta jeho

lepší část, takže jsem přece jen spíš zastáncem práva na přiměřenou obranu.

Když totiž dnes někdo někde častuje svět vylhanými, nenávidnými zprávami o někom, tak se to ještě jakž takž odpustit dá, protože způsobená škoda je přehledná. Ale ještě před nedávnem ničily práskačské dopisy třeba jen domovnímu důvěrníkovi nebo „Blockwartovi“ i životy lidí a tam už končí legrace. Navíc viníci, jimž bylo odpuštěno, mají tendenci své činy opakovat, Kristus sice odpuštění podmiňuje upřímnou lítostí, ale věřte dnes na upřímnost. Takže asi zůstaneme u toho, že lidské je možná občasné promíjení, ale trvalé odpouštění, to že je doména boží. Samozřejmě to neznamená, že se nemáme stále pokoušet svým bližním odpouštět, ono se to občas i povede. A ještě něco: Měli bychom také žádat, aby naši bližní odpustili nám, bez nějaké té viny nejsme nikdo.

V tomto smyslu – blíží se zase jednou to betlémské výročí – pokoj lidem a to nejen těm dobré vůle, ale i těm ostatním, ti ho potřebují asi nejvíc.

Karel Pokorný, starosta (Kpokorny41@aol.com)

OCENĚNÍ pro starostu Karla Pokorného

středa, 26. září 2012

V rámci oslav Dnů české státnosti převzal starosta SKV Sokol München Karel Pokorný z rukou prvního místopředsedy senátu Přemysla Sobotky (na snímku vlevo) ocenění za svoji činnost v krajských spolicích a šíření dobrého jména České republiky v zahraničí.

„Karel Pokorný (Německo) – má lví zásluhu na tom, že v Mnichově úspěšně fungují hned dvě krajské organizace – SKV Sokol Mnichov a Společnost pro vědy a umění. Členem Sokola se stal v roce 1947. Je starostou

a duší organizace SKV Sokol Mnichov, která má široký záběr: od sportovních klání přes výstavy a společenské akce až po přednášky. Řadu let pracuje také v předsednictvu SVU. Činnost Sokola vtípně glosuje na stránkách Zvěstníku SKV Sokola Mnichov.“ Miroslav Krupička, ředitel Radio Praha

"Ono je to poprvé v mém životě, co mně někdo poděkoval za tu dlouholetou krajskou práci, a já, i přestože jsem povahou cynik, tak jsem z toho celý rozpačitý a můžu říct také jen děkuji", nechal se slyšet Karel Pokorný při přebírání ceny.

Foto: krajane.net

„Problém generací“ na krajské konferenci

Praha, 26. –28. září 2012

Koncem září proběhla v prostorách Národního muzea v Praze krajská konference, zorganizovaná Mezinárodním koordinačním výborem zahraničních Čechů ve spolupráci s MZV ČR a Senátem na téma problém generací. Na konferenci se sjelo na 120 účastníků z celého světa a u řečnického pultu se vystříдалo přes 30 referentů.

Téma generačního problému je dnes všeobecně aktuální a vzhledem k razantně se měnícím životním podmínkám se pochopitelně netýká jen krajských spolků. Ale v krajských komunitách je problém obzvláště viditelný, spolky, vzhledem k členstvu, které je ve většině případů etnicky omezené, se do svých řad pokouší (nebo to předstírají) získat pokud možno široké spektrum věkových kategorií. Úkol to vpravdě nemožný, který vesměs krachuje již na snaze společných aktivit. Minulost, zkušenosti, mentální a fyzická kondice a tím i oblas-

ti zájmů jednotlivých generací jsou jednoduše příliš rozdílné. A tak je v praxi velmi obtížné, pokud ne nemožné, očekávat od starších funkcionářů, aby organizovali činnost atraktivní i pro mladé a vice versa. Člověk to ale nemůže mít nikomu za zlé, všichni jsme uvnitř sobci a málokomu se chce, to dá rozum, vynakládat úsilí na zábavu pro cizí, která člověka samého netěší...

A tak, jak zaznělo z příspěvku starosty naší jednoty, Karla Pokorného, ale i z dalších referátů, pravděpodobně jedinou cestou za budoucností organizovaných krajských komunit je tolerance a pokus o spolupráci mezi jednotlivými generacemi jakož vzájemná podpora mezi členy těch již lehce zaprášených veteránských spolků a těmi nově vznikajícími, zakládanými mladými krajany. Obě strany z takové spolupráce mohou jenom profitovat.

Jitka Scholz

Výlet

neděle, 5. srpna 2012

VODOPÁDY *Schleierfälle...*

(jis) Do letošního léta jsme okolí lázní Bad Bayersoien jako cíl našich výletů zanedbávali, pravděpodobně proto, že nikdo z nás nevěděl, jak se to čte. Ale v létě jsme se rozhodli přeskočit vlastní stín a vypravili se do těchto končin za účelem návštěvy malebných vodopádů Schleierfälle (Schleier = závoj) na řece Ammer. Bohužel se nám ale nedoneslo, že tyto bažinaté říční končiny je dobré navštívit v době sucha a nikoliv mezi dvěma lijáky jako jsme to udělali my. Tak se pro nás sestup k řece stal bojem když ne o život, tak o čistý oděv.

Zadostiučiněním byla následná návštěva pohostinství Acheleschwaig v příkladně zrestaurovaném statku z poloviny 17. století. Idyllický dojem posezení zkazila jen skutečnost, že hrubou stavbu kapličky, na kterou byl výhled z terasy, někteří z nás, poznamenaní

chalupařením na české vesnici, omylem považovali za garáž.

Následný lijavec nás pak odehnal od jezera Soiersee, kde jsme se zamýšleli koupat a grilovat, tak jsme už z tohoto důvodu byli vděční, že je ten den před námi ještě...

...návštěva u Filipů v Murnau

(kp) Kdo nezná Otu Filipa a nečetl alespoň některou jeho knížku, ten to třeba ještě udělá, a ostatním nemusíme novopečeného nositele státního vyznamenání medaile za zásluhy představovat.

Při naší návštěvě v jeho domicilu v předalpském Murnau se povídalo o životě, o městě, ve které žije, ve které v divokých válečných a poválečných letech přechodně žilo více nebavorských obyvatel než si představujeme. Až se hovor zásluhou jeho lepší polovičky, která má

volyňskočeské kořeny, stočil na tuto komunitu, na jejich historii poznamenanou životem na stejném místě, ale často v rozličných státech, které většinou opravdu nebyly rájem na zemi.

A na přetřes přišel i určitý nevděk, kterým český stát častuje tyto své krajany, kteří v počtu 12.000 lidí tvořili základ Svobodova armádního sboru, takže byli největším československým vojenským útvarům ve 2. světové válce bojujícím, kteří u Sokolova, na Dukle a na mnoha jiných místech obětovali pro republiku hromadně své životy. Možná, že bychom měli, někdy kolem 8. května, kromě projížděk v amerických džipech projevit větší úctu a vzpomínku právě jim.

A nakonec jenom, že to bylo hezké odpoledne, za které Filipovům děkujeme.

NOHEJBALOVÝ TURNAJ

sobota, 7. října 2012

V našem letošním nohejbalovém turnaji obsadila naše jednota sice až 5. místo, ale to jenom proto, aby naši hosté nevážili cestu do Mnichova nadarmo a přijeli příště znovu. Česká republika si od nás odvezla jak zlaté tak stříbrné medaile, kontinuitu vítězů porušilo jen mužstvo Fasanenstraße 108, které si odvezlo bronz.

Radost mužstev České republiky z úspěšného umístění vyjádřil ve svém závěrečném poděkování zástupce české výpravy a starosta středočeské obce Petroupim, Jiří Černý.

PODZIMNÍ TRIATLON

CykloRallye

sobota, 20. října 2012

Za krásného počasí se konala v pořadí už třetí cyklorallye v Anglické zahradě. Cyklorallye pořádá naše jednota každý druhý rok a závod je velmi oblíben. Velkým překvapením bylo tentokrát vítězství žen, z kterého je vidět, že si ženy vzaly k srdci přicházející trend „více žen do vedení“. Získaly první i druhé místo, až na třetím místě se umístil muž. Samozřejmě není umístění až tak důležité, důležité je, že závodníci prožili hezké chvíle v zápalu hry a všichni odcházeli spokojení a zrelaxovaní. Pořadí: 1. Markéta Märzluft - 2. Romana Wokurek - 3. Franta Novotný

Alena Jiráňková

Pingpongový turnaj

středa, 23. října 2012

Letošní pingpongování mělo tradičního vítěze v osobě Karla Svobody a bylo to dobře, protože jsme si na to už zvykli a jakýkoli jiný vítěz by porušil první bavorský axiom znějící „takhle to bylo vždycky“. Pořadí na prvních šesti místech: 1. Karel Svoboda - 2. Jirka Cach - 3. Karel Pokorný - 4. Alena Jiráňková - 5. Jitka Šolcová - 6. Drahuše Krajcrová

SKV Open

sobota, 17. listopadu 2012

Pořadí v 8. ročníku kuželkového turnaje jako obvykle, tak jen pro pořádek: 1. Karel Svoboda (viz shora) - 2. Zdeněk Fajkus - 3. Franta Novotný - 4. Draha Krajcrová

Kuželková liga 2012

Pořadí a body

1. Svoboda, Karel	108	7. Krajcrová, Draha	48	13. Pokorný, Martin	23
2. Pokorný, Karel	103	8. Novotný, Franta	45	14. Allis, Saša	16
3. Fajkus, Zdeněk	91	9. Jiráňková, Alena	42	15. Scheufler, Nikola	15
4. Pokorný, Dušan	70	10. Fajkusová, Blanka	39	16. Cach, Jirka	13
5. Hübnerová, Ivana	61	11. Scheufler, Barbara	37		
6. Scholz, Jitka	48	12. Jermář, Marcel	27		

...po 25 letech v Mnichově

pátek, 23. listopadu 2012

Krátkodobě rozeslané pozvánky na koncert Jaroslava Hutky v mnichovském Českém centru, zorganizovaný naší jednotou, prokázaly, že kdo chce, tak si na dobrou věc vždy čas najde... K těm, kdo chtěli, patřil i generální konzul České republiky v Mnichově, Josef Hlobil (viz foto dole v rozhovoru s J. Hutkou a jeho přítelkyní Magdou) a plný sál nadšených posluchačů z celého Bavorska.

Jaroslav Hutka s charakteristickou kšticí lehce - tedy spíš trochu víc - dobřela, se sice v Mnichově představil o 25 let moudřejší, ale posluchači chtěli stejně slyšet i písničky, které v Mnichově hrál a zpíval, když ještě tak moudrý nebyl. Byl tenkrát poměrně čerstvě vystěhován a jeho písničky byly sice protestsongy, ale protestsongy - minimálně na povrchu - tak milé a přátelské, že člověk skoro nemohl pochopit, jak se na něj kvůli nim tenkrát ti estébáci mohli zlobit.

Ale těm protestsongům doba příliš na aktuálnosti neubrala, sice už asi hodně lidí v Litvínově v pět ráno nevstává, protože není proč, ale to asi ke zkvalitnění života tam příliš nepřispělo.

Z Hutkova dalšího repertoáru se samozřejmě moc líbily jak tradiční, tak nové písničky projevující radost ze života. Nově objevené a upravené lidové písně a balady se doufejme dostanou do povědomí posluchačů stejně jako jeho novější „protestsongy“ jako Leopoldov nebo Sudety, témata, která jsou stále třeba připomínat.

Takže jsme se celý večer „...spolu dobře měli“ a doufáme, že zase na viděnou.

Karel Pokorný

Ocenění Praha-Prčice

sobota, 13. října 2012

Pochod Praha-Prčice patří k nejoblíbenějším masovým pochodům v České republice. První ročník proběhl 17. dubna 1966.

Pochod zprvu tvořila jediná trasa z Prahy do Prčice, upravovaná v prvních ročnících podle tematického zaměření. Sedmý ročník nabídl již tras sedm a časem se jejich počet stále zvyšoval. Od roku 1973 pořadatelé přesunuli start na květen, což přispělo k ještě větší oblibě pochodu. Odměny za absolvování pochodu byly různé, od roku 1973

je to tradiční botička, zprvu kovová, od roku 1977 plastová v různých barvách.

Naše jednotu zajišťuje již osmý rok čerčanskou trasu pochodu, za což jí letos byla na letošním podzimním setkání organizátorů tras udělena pamětní medaile, spojená s nejvyšším titulem, který Klub českých turistů Praha-Prčice uděluje, titulem přičinitele.

Sláva nám a těšíme se při příštím ročníku 2013 na shledanou.

Emigrantské děti

Rodolfo Ferreira Frič (70 let, zdravotník)

O historii paraguayských indiánů kmene *Chamacoco*, kteří se hlásí ke svému českému předkovi Alberto Vojtěchu Fričovi a s jistou nadsázkou si říkají Checomacoco („čeští Čamakokové“) jsme již referovali v našem zVěstníku 1/2006. To u příležitosti mnichovské návštěvy Ivonny Fričové, manželky jednoho z Fričových potomků v Čechách, která nás s historií českých indiánů v Jižní Americe, jejich situací a snaze občanského sdružení Checomacoco o její vylepšení ve své poutavé přednášce seznámila.

Na podzim zavítal poprvé do ČR jeden z vnuků Alberto V. Friče Rodolfo Ferreira Frič. Vychován misionáři získal zdravotnické vzdělání, provozuje zdravotnickou praxi a je jeho zásluhou, že kmenové území je v asuncionském katastru nemovitostí zaneseno jako majetek kmene. Během své návštěvy Prahy představil Rodolfo pod názvem *Indiánská knížka* svoji knihu indiánských mýtů, kombinovaných s vyprávěním jak Vojtěcha Friče, tak i vyprávěním o svém životě. Podle překladatelů je silně pročecky založen a má i český humor, což pro něj možná není moc dobře, ale krev halt není voda.

Rodolfo sice není v pravém slova smyslu emigrantským dítětem a přímý rozhovor s ním nebyl možný, protože naše jednota nedisponuje nikým španělštiny mocným o jazyku guarani nebo išir ani nemluvě. Tak se náš rozhovor během náhodného setkání při oslavě Dne české státnosti na Vítkově 28. září se uskutečnil jen díky tlumočnickým schopnostem paní Fričové...

Na snímku zleva: Zdeněk Fajkus, Líba Pokorná, Blanka Fajkusová, Karel Pokorný, na koni Jan Žižka, Rodolfo F. Frič, Yvonna Fričová, Jitka Šolcová

Kdybych byl Vindobona do Vídně, pane Kohn...

„Jo, kdybych byl Vindobona do Vídně, pane Kohn, byli by ve Slávii o pět minut dřív...“, nechal se kdysi slyšet pan Rosenthal na námitku, proč na pana Kohna v kavárně těch pět minut nepočkal. Pan Rosenthal byl totiž přesný člověk, který stejnou přesnost vyžadoval i od svého okolí.

Ano, dochvilnost je prý zdvořilost králů, to zní sice nóbl, ale v dnešní post-mocnářské době už nikoho zrovna k dochvilnosti nemotivuje. Ani to přísloví

„Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí“ nemá své opodstatnění v době, kdy ještě v osm večer dostanete v samoobsluze chleba, v deset večer čerstvé rohlíky u benzínové pumpy a deset minut po začátku představení lístky do kina...

A tak nás k velké dochvilnosti sice nic nenutí, ale ve slušné společnosti by mělo být přinejmenším normální, prokázat úctu ať vůči známému, s kterým jsme si domluvili schůzku, doktorovi, kde mám smluvený termín, referentovi a jeho posluchačům, kteří nechtějí být rušeni během přednášky či divadelním divákům v mé řadě tím, že přijdu včas. Udě-

lám tím totiž dobrou službu nejen jim, ale i sám sobě.

Sice jsou mezi námi chaotí, kteří svůj časový management nemají pod dostatečnou kontrolou a své termíny nejsou schopni dodržet nikdy. Ale co s těmi, kteří chodí pozdě více méně úmyslně, kteří svým chováním říkají: Na tvém čase a tím ani na tvé osobě mi nezáleží natolik, abych přišel včas. Ne každý z nás má v sobě konsekvenci pana Rosenthala.

Třeba ale někomu k dochvilnosti pomůže důvěrná informace, a sice že podle odborníků je bezdůvodné chození pozdě – tedy vedle nevychovanosti - očividným znakem komplexu méněcennosti, strachu z nedocnění okolí. Svým chováním chtějí říct: „Teď přicházím já, posaďte se na zadek.“ nebo „Já jsem ten, kdo určuje, kdy se začne.“

Takže chodit na schůzky včas a dodržovat termíny je nejen možnost ukázat své dobré vychování, ale i dobrá šance trochu zamaskovat své komplexy méněcennosti...

Jitka Scholz

Foto: výloha obchodu v pražské Husově ulici

STRACH Z PRÁVA NA PRÁVO (2)

Karel Pokorný, starosta SKV Sokol München a promovaný právník, se zabývá studiem právního dědictví českých zemí a přístupu obyvatelů České republiky a Německa k právům

Ilustrace: Ivan Plíhal

Text přednášky Karla Pokorného v mnichovské po-
bočce Společnosti pro vědy a umění 17. dubna 2012
přinášíme na pokračování.

Tak jsme se dostali k dalšímu zdroji práva – právu danému vůlí boží. To byl parádní zdroj a udržel se tisíciletí, ještě dnes jsou státy, kde se u soudů přísahá na bibli, na korán, na talmud ap.

Mojíš toho samozřejmě navyprávěl ještě moc navíc, co mu údajně pánbůh na tom kopci řekl, je toho plný talmud. Protože bylo jasné, že s deseti příkázáními se vznikající židovský stát nedá řídit, a stát může existovat jenom, když existuje právo, které se dál vyvíjí a doplňuje. Je to pak kupříkladu o tom, že se musí platit daně.

Po čase se už ale nedá o každém novém zákoně vyprávět, že je přímo od boha. A tím se dostáváme k dalšímu zdroji práva a tím je panovník, který tomu státu vládne. A vládne z milosti boží, takže má k bohu nejbližší a vydává zákony jeho jménem.

Takže najednou tu byly zákony přírodní, zvykové, boží, královské - zákony, které si často protiřečily nebo jich k jednomu problému bylo několik, každý jiný. Zpočátku to nikdo nehledal a časem z toho byl pěkný galimatjáš. A když se občas objevil v některém státě vládce, který byl koumes, tak s tím zkusil něco udělat. A tím se dostáváme k zajímavému pojmu, se kterým budeme dále dost šeredit, a tím pojmem je **kodifikace práva**. Kodifikace to je soustředění právních norem, zákonů – buď všech nebo právních norem jednoho právního oboru, jako třeba občanského nebo trestního práva – soustředění do jednoho zákoníku, který je pak všeobecně platný. A co je důležité: Všechny zákony, které takový zákoník neobsahuje jsou neplatné. Že to není tak jednoduché, zjistíme dnes ještě mnohokrát a právě to, jakým způsobem byl ten který stát schopen svoje právní normy kodifikovat, rozhoduje o kvalitě takového státu a tím konec konců i o kvalitě života jeho občanů.

V této souvislosti se nemůžeme vyhnout právu římskému, které Římané vznešeně nazývali **Ratio Scripta** – psaný rozum, což bylo sice poněkud optimistické, protože individuální zdravý rozum nemá dost často s právem nic společného. Každopádně ale to právo dalo světu několik právních kodifikací, ze kterých žijeme - minimálně my, Evropané - vlastně do dnešních dnů.

Zde bych si dovolil citovat Dr. Kindla – to je jen shoda jmen, není to v žádném případě ten, co roz-

dával v Plzni právnické diplomy: „Málokterý právní systém je tak hluboce integrován do dějin Evropy jako římské právo. Více než tisíc let trval římský stát, v němž se toto právo zrodilo, působilo a samo sebe reflektovalo. Žádný jiný právní systém neovlivnil právní poměry tolika státních útvarů po zániku říše, v níž se zrodil. Žádné jiné právo nebylo právem tak dlouho platným jako právo římské. Každý současný zákonodárce by měl mít tyto tři konstanty vždy na zřeteli. Jako výraz pokory.“ Tím, jak doufám, myslí autor

formu, perfektnost a rozsah především práva soukromého.

Obsahem bylo římské právo

samozřejmě obrazem své doby, bylo to právo fašistické, právo poplatné složení tehdejší společnosti. Svoji preciznost dosáhlo právě tím, že do něj byly zabudovávány tisícileté zkušenosti, tuto šanci žádný právní systém od té doby nedostal. Když kupříkladu císař Claudius zákonem zakázal sňatky mezi sourozenci, tak to nebylo proto, že ho to zrovna napadlo, ale proto, že jeho předchůdce - Caligula - měl se svojí

sestrou vztahy, které se těm manželským nápadně podobaly.

V rámci všeobecné osvěty bych zde chtěl uvést tři nejznámější kodifikace římského práva, což jsou **královské zákony**, jejichž počátek je připisován Romulovi, dále **Zákon dvanácti desek**, které si do jejich zničení za galského vpádu mohl každý na Foru romanu přečíst, a hlavně **Codex Justinianus** již z doby křesťanské, který se stal základem zákonodárství mnoha evropských států a ovlivnil i zákonodárství zemí koruny české.

Uděláme skok a jsme u Francouzské revoluce, to je ta s tím **Liberté, Égalité, Fraternité**, která kromě guilotiny představila světu i parlamentní demokracii, ve které je zákonodárství svěřeno výlučně parlamentu jako dalšímu zdroji práva konečně už jedinému. To se během staletí - i přes všelijaké ty Napoleony, Hitlera a Staliny - přece jen prosadilo a dnes je přiznáván většině - minimálně evropských - států a někdy se zavřenými očima status států právních.

Právní stát spočívá na třech známých sloupech: na legislativě, která zákony vytváří, na exekutivě, která v souladu s těmito zákony stát spravuje a řídí, a na nezávislé justici, která podle těchto zákonů rozhoduje spory vzniklé jejich rozdílným výkladem nebo jejich nerespektováním.

Pokračování příště

Citáty a názory

Mikuláš má pravdu, lidi by se měli jednou za rok navštívit.

Victor Borge

Lidé, kteří věřili, že komunisti časem vymřou, už vymřeli sami.

Jaroslav Hutka

Na ničem se nepozná velikost člověka lépe než na jeho postoji k hříchům druhých.

Aurelius Augustinus

Program

Ieden – červenec 2013

- stř. 06.02.** **maškarní koulení**
19 hod. v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12 – v maskách
- ne. 17.02.** **běžky Dietramszell**
organizuje Karel (tel. 089/611 72 57)
- stř. 03.04.** **valná hromada**
17 hod. v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12
- so. 18.05.** **spoluorganizace 48. ročníku dálkového pochodu
Praha – Prčice, start Čerčany**
- so. 18.05-
po. 20.05.** **40. sokolské setkání v Tyršově Oetzu**
organizuje TJ Sokol Mnichov
- ne. 21.07.** **horská túra na jeden bavorský -berg, -eck, -kopf,
-wand nebo -spitz**

A k tomu každou první středu v měsíci...

od 19 hod. pravidelné koulení v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12

zVěstník vychází třikrát do roka. Redakce: Jitka Scholz, jitkascholz@aol.com. Uzávěrka 14 dní před termínem vydání. Texty a fotografie jsou redakční, pokud není jinak uvedeno.
Sport- und Kulturverein Sokol München e.V. (VR 18462), založen 4. dubna 2004, člen Mezinárodního českého klubu.
Adresa: SKV Sokol München e.V., c/o Jitka Scholz, Wittelsbacherstr. 32, D-82110 Germering, Tel. 089/840 26 39, Fax: 089/611 72 57, e-mail: jitkascholz@aol.com, www.sokol-muenchen.com. Další telefonní kontakty: Karel Pokorný (starosta a pokladník) 089/611 72 57 – Dušan Pokorný (místostarosta a náčelník) 089/310 98 342. Bankovní spojení: Kreissparkasse München-Starnberg, BLZ 702 501 50, Konto 360 476 766